

ΦΩΝΕΣ. — Νά τούς κάρουμε, νά τούς σουβλί-
σουμε....

Φαίνεται ὁ Ταγκόπουλος πού ἀνεδραίνει τὸ
πεζοδρόμιο μὲ τὰ χέρια σὲ τσέπες.

ΣΚΙΑΣ. — Ἴδου αὐτοί, Ἴδου αὐτοί!

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ. — Νά, οἱ Νουδες, οἱ Νου-
δες....

ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ. — "Ἰτε παῖδες Ἑλλήνων,
ἐλευθεροῦτε τὴν γλῶτταν (ὑψώνει τὸ δόρατο).

Τὸ πλῆθος δοκιμάζει νὰ χυμῆξει. Κεῖνη τὴ
σιγμὴ ὁ Ταγκόπουλος φταρνίζει κι ὅλοι σὰν
ἀστραπὴ γίνονται σκορπιδόχορο. Στὴ μέση
τοῦ δρόμου ἀπομένει μόνο ἡ περικεφαλαία τοῦ
Σκιά. Ὁ Ταγκόπουλος ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο
τον σὺ πεζοδρόμιο, ἥσυχος. Τὸ πλῆθος κατορ-
θώνει ἐπιτέλους νὰ συμαζωχτεῖ παρακάτω.

ΣΚΙΑΣ. — Τὸ ἐμὸν κράνος... κράνος τὸ ἐμὸν!

ΕΝΑΣ ΛΟΥΣΤΡΟΣ. — Τώρα κι ἄλλη μιὰ φο-
ρὰ κράνος...

ΦΩΝΕΣ. — Ἐμπρός, ἐμπρός. Νὰ μὴ μείνει ρου-
δούνι ἀπὸ αὐτούς...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. — Ἐμπρός γιὰ τὸν Ξενοπούλο...

Τὸ πλῆθος ἀρχίζει καὶ τρέχει μὲ ὑψωμένα
ἀκόντια.

ΣΚΙΑΣ. (Στέκεται μπροστά τους). — "Ὁχι, ὁ-
χι, παιδιά, ὁ Ξενοπούλος εἶναι δικός μας. Μὴ τὸν
πειράξετε.

ΕΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ. — Τί μᾶς λές, ἀδερφέ;
Αὐτὸς δὲ θγάζει τὴ Διάπλαση; Αἱ, λοιπόν;...

ΣΚΙΑΣ. — Ναί, μὰ τὴν δὴμιωσιν πὼς συμμορ-
γῶνται μὲ τὴ συνταγματικὴ γλώσσα. Θὰ τὴν γρά-
φει στὴν καθαρεύουσα.

Τὴ σιγμὴ πού τὸ πλῆθος, κινώντας τὰ δό-
ρατά του καὶ τὰ κόμια του στὸν ἄερα, στέκεται
ἀναποφάσιστο, παρουσιάζεται ἀντίκρου του στρα-
τιωτικὴ δύναμις, σταλμένη ἀπὸ τὸ Φροναρχεῖο,
γιὰ νὰ προλάβει τὶς κατασκοπές. Εἶναι μέσα
σ' αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα, ντυμένοι χακί, ὅλοι οἱ
δημοικιστὲς λόγιοι πού ἀρνηθῆκανε νὰ δουλέ-
ψουνε στὴν καθαρεύουσα καὶ ἐπιστρατευτήκανε
ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο. Μαζί τους ἔχουνε καὶ τὴν
πυρσοβυστικὴ ἀντιλία. Ὁ Γκόλφης κρατᾷ τὸν
κρητικὸ σωλήνα, ὁ Βουτυράς, ὁ Παροῦτης,
ὁ Μαλικάσης, ὁ Ἀγ. Ρωμαῖος, ὁ νεώτερος
Ταγκόπουλος, ὁ Γλήνός, ὁ Φτέρης, ὁ
Σκίτης, ὁ Πορφύρας, ὁ Σικελιανός, ὁ Καρθαῖ-
ος, ὁ Λαύρας, καὶ οἱ ἄλλοι δημοικιστὲς τρωπά-
ρουν. Ἡ σωλήνα, πού τὴν διευτύνει ὁ Γκόλ-
φης, ἀρχίζει νὰ σκορπάζει μελάνι καὶ νὰ κατα-
βρέχει τοὺς καθαρευουσιάνους, σὲ ὅλες τὶς δι-
εύθυνες. Ὁ Τριανταφυλλίδης φωνάζει: Δὲ
χρειάζεται καθαρὸ μελάνι. Ἄς ἔχει μέσα
λίγο νερὸ γιὰ νὰ γίνῃ μιχτὸ τὸ ὑγρὸ. Οἱ
καθαρευουσιάνοι, μουντζουρωμένοι, τρέχουνε νὰ
σωθοῦνε. Καθὼς περνοῦνε ἀπὸ τὴ Νέα Ἀγορά,
μὲ τὰ μελάνια στὰ μούτρα, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀ-
γορᾶς πρὸς παίρνουνε γιὰ μακαράδες κι ἀρχί-
ζουνε νὰ τοὺς χτυποῦνε μὲ σαπιολέμονα, μὲ κλού-
δια αὐγά, μὲ παισιόδες. Ἐνα κλούβιο αὐγὸ ἔρ-
χεται καὶ σπάζει πάνω στὴν ἀσπίδα τοῦ Σκιά,

ἕνα λεμόνι μὴ χρεῖται σὺ δὲ δωμένο δόρατο τοῦ
Ἐξαρχόπουλου.

ΣΚΙΑΣ. — Βαβαί, παπαί, λαταταί!...

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ. — Οἱ Νουδες, οἱ Νουδες!

Τρέχει νὰ σωθεῖ. Τρέχουνε μαζί του στὰ στε-
νά τῆς Ἀγορᾶς ὁ Σκιάς, ὁ Ζησίον, ὁ Βοροῦας,
ὁ Μενάρδος, ὁ Ἐξαρχόπουλος, ὁ Μιξαλάπου-
λος, ὁ Λαχανόκαρδος, ὁ ὑπερπαιριώτης Καλα-
ποδάκης, ὁ Γαρδίκας, ὁ Ἀμαντός, ὁ Ζαμάνης,
ὁ Χαντζίδακης, ὁ Ἠλθιόπουλος, ὁ Ἀνοητόπου-
λος, ὁ Κεχηναῖος, ὁ Πινακοπιθήκος, ὁ Καζά-
ζης, κι ὅλος ὁ ἄλλος θίασος.

Τὸς κύννηγᾷ, δίνοντάς τους ἀπὸ ἕνα ἐπί-
γραμμα, σὰν καταστασιακά, ὁ ὑποφαινόμενος

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΨΗ

Οἱ καμινάδες καπνίζουνε πρῶτ' πρῶτ', μὲ τὴ ζωὴ
πρὸ στέλνει μὲ τὸ γιγάρει μέσα σὲ φούρνους κόκκι-
νους ὁ θερμαστής, μαῦρος ἀπὸ τὸ κάθοντο κι ὁμορ-
φος τὴν ἔρη. Στὰ σοκκάκια ἐργάτες, γοργὸ τὸ δῆ-
μα, καὶ μὲ χαρὰ τρέχουνε νὰ πιάσουνε δουλιὰ. Στὸ
χωριό, μὲ τὸ χάραμα τὸ γλυκό, ἀνιχνεῖ ἡ πόρτα
τάχυροισι καὶ βγαίνει τὸ ζευγάρι καμαρωτὸ νὰ βρεῖ
τὰ ἑλπίδι γιὰ νὰ τὸ πάρει πέρα στὰ χωράφια τὰ κα-
λά, ἐκεῖ πού ὁ τίμιος ἰδρώτας χρυσοσιταλάζει ἀπὸ
τὰ ὀσφύ μέτωπο τοῦ νέου. Καὶ τὰ ποτῖα, μαζί, καὶ
τᾶρωμα τῶν λουλουδιῶν τοῦ κάμπον, ὅλα στὸν πρω-
γὸ τὸν ὕμνο γιὰ τὴ φέση στέλνουνε τὶς πὺ γλυκὲς
τοὺς νότες.

Βράδυ, ἀργὰ τὸ ἱσάκι καίει καὶ γέρω κάθεται ὁ
γέρος μὲ τὰ δυὸ τὸν τᾶπαιδιά, ὥσπου νᾶρθῃ ἡ ὥ-
ρα δυὸ, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Σταθμό. Τὴ μάτια κόκκινα
τοῦ γέρον, καὶ ἡ μάνα, πάρα κεῖ, σιάζει μὲ τὴν κό-
ρη, λυπητερὸ τᾶγάρι, πού θάνουνε μέσα τὴν ἀγάπη
τους γιὰ τὰ παιδιὰ πού γιγάρουν... Πρῶτ' τὸ σπῖτι
ἔρημο, νέκρα σιτὺς κάμπους, μόνο τὰ ἡδόνι τραγου-
δεῖ. Θὲ νᾶρθῃ πῖσω ἡ χαρά... Σκυγτὸς ὁ γέρος
στὸ μαγαζί, ἀκούει τὸ ρήτορα πού θγάνει λόγο, κι ὁ
παχυδρόμος πάρα κεῖ φάχνει νὰ βρεῖ τὸ γάκελλο.
πού εἶναι γιὰ τὸ γέρο... «Μόνο τὸ ἕνα βῶδι ποι-
λησε, πατέρα. Κράτα τὸν Κανέλλο»...

Διαταγὴ ἀπὸ τὴ Δημαρχία νὰ γιορτάσει τὸ χω-
ριό, γιὰτὶ σήμερον πέρασαν ἑκατὸ χρόνια πού ἔγινε
ἡ ἐπαρχία... Χτυπᾷ ἡ γαμπάνα δυνατὰ κι ὅλοι
ἐξεπτιοῦνται... Τί νὰ τρέχει; Ὁ ρήτορας μιᾶ
ξανὰ μέσ' ἀπὸ χαρτί... κι ὁ γέρος παίρνει γραμ-
μᾶ... Ἀπὸ τὸ μέτωπο. Τὸ ἕνα πού παιδί, παρηγο-
ριὰ τοῦ δίνει!... «Μὴν τὸ πεις τῆς μάνας...»
Κ' ἡ καμπάνα χτυπᾷ γιὰ τὴ γιορτή.

Σ. Μ.